

Zázrak v Dvakačovicích

Jak malá vesnice zachránila sbor, který měl zaniknout

Podle přednášky farářky Blaženy Kohoutové
Klub seniorů Korandova sboru ČCE v Plzni

25. března 2026

Jedna věta na úvod ✨

Dvakačovice měly podle papírů zaniknout. Dnes jsou tepajícím srdcem regionu – a jejich příběh je živým důkazem, že komunitu netvoří počet řádků v matrice, ale odvaha společné víse.

Vesnice, která řekla „ne“ vlastnímu konci 🚫

Verdikt shora byl jasný: málo lidí, málo peněz, žádné děti. Logickým krokem mělo být pohlčení Chrudimí nebo Pardubicemi. Místní evangelíci to ovšem odmítli. Vědomí existenčního boje je nezlomilo – naopak, semklo. A to, co následovalo, dnes vypadá jako návod na revitalisaci venkova v době, kdy se všichni bojí budoucnosti.

Z 18 na 131 🚀

Čísla, která mluví sama za sebe

Účast na bohoslužbách dříve:

4 až 18 osob

Průměrná sváteční účast dnes:

52–53 osob

Sborové dny:

až 131 účastníků

Celkový počet členů sboru:

136

Žádné zázračné PR, žádné dotace. Jen rozhodnutí přestat se bát a začít tvořit. Pro sbor o něco málo přes sto členů je sto třicet a jeden člověk na sborovém dni číslo, které by v mnoha městských sborech nesvedli zopakovat.

Kostel, který se postavil natruc

Architekt Šmoranc dal venkovu novogotickou dominantu s unikátním italským „proužkováním“ – a postavil ji na stráni, kterou kdysi katolíci evangelíkům prodali jako bezcennou. Výsledek? Kostel viditelný z celého kraje.

K historii patří i rozverný detail: věž si místní postavili „na černo“ celé tři roky před tím, než k tomu dostali povolení. Tento duch zdravého vzdoru ve zdech zůstal dodnes.

Interiér z let 1967–1969 od akademického sochaře Vojimíra Vokolka pak setřel tmou minulosti pastelovou čistotou, která dává spirituálnímu prožitku moderního člověka prostor dýchat. Farářka Blažena Kohoutová o něm říká:

„Pro mě to je úplně nejkrásnější kostel na světě, nic ho zatím nepředčilo.“

Jeden stůl pro všechny

V době, kdy se církve často uzavírají do dogmatických pevností, razí Dvakačovice cestu „živé ekumeny“. U stolu Páně zde tvoří jeden kruh evangelíci, katolíci i lidé bez vyznání. Děti a nepokřtění nejsou vyloučeni – dostávají osobní požehnání. Inkluse tu není prázdným heslem, ale každodenní praxí.

Právě tato otevřenost je klíčem k oslovení „hledajících“ 21. století, kteří netouží po náboženských lekcích, ale po autentickém přijetí.

Vdovin groš, který se proměnil v milion

Finanční zázrak v číslech

Roční výnos salaru dříve:

160 000 Kč

Roční výnos salaru dnes:

311 000 Kč (zdvojnásobení)

Zůstatek na účtu dříve:

blízko nule

Zůstatek na účtu dnes:

1 701 000 Kč

Mimořádná sbírka na střechu:

1 150 000 Kč

A to všechno bez bohatých mecenášů. Sbor tvoří drobní zemědělci, zdravotní sestry a učitelé – a přesto zvládli novou elektroinstalaci v kostele i na faře, záchranu varhan s tichým ventilátorem, modernizaci horního bytu fary a nakonec i onu legendární sbírku na střechu.

Motorem oprav je mimo jiné i pověstný „dobrotrh“. Jeho ikonou jsou tzv. *dvojtihodné koláče* – ručně vyráběné z desítek kilogramů mouky, s bohatými náplněmi z povidel a tvarohu, sypané drobenkou. Vyprodají se za jakoukoli cenu během okamžiku, protože lidé nekupují jen pečivo. Podílejí se na něčem, co je přesahuje.

Děti, které se modlí samy od sebe 🌙

Budoucnost sboru se nepíše v archivech, ale na letních táborech a při „přespávačkách“ na faře. Dvakačovice nahradily suché biflování biblických textů zážitkovou pedagogikou. Děti nehrají jen divadlo o královně Ester – ony ty příběhy žijí.

Nejsilnější moment posledních let? Letní tábor, noční hra, táborák – a pak chvíle ticha. Bez pobízení, bez naučených formulí se nocí nesly upřímné a vroucné dětské hlasy modlíci se za věci, které je skutečně trápí a těší. V tu chvíli bylo jasné, že víra v Dvakačovicích není zděděným zvykem. Je živou, vnitřní potřebou nové generace. ❤️

Staršovstvo na WhatsAppu 📱

Zapomeňte na zkostnatělé církevní rady, které se scházejí jednou za kvartál. Dvakačovické staršovstvo tvoří převážně muži mezi třiceti a padesáti lety, kteří fungují s efektivitou moderního týmu: komunikace běží na WhatsAppu, rozhodnutí se dělají v řádu hodin.

Když je potřeba televise pro promítání historie sboru, stojí tam tentýž den. Když nová vývěska u hřbitova, do pondělí. Princip „každý ví, kam jdeme“ vytváří silný pocit spoluzodpovědnosti. Vedení sboru zde není úřadem, ale servisní jednotkou pro visi, které všichni věří. ⚡

Co je tou „střechou“ tvého společenství? ★

Příběh Dvakačovic je důkazem, že revitalisaci venkova nedělají miliony z evropských fondů, ale lidé, kteří se přestanou bát zániku a začnou tvořit. Sto třicet lidí v malé vsi vytvořilo plán pro přežití sboru v digitálním věku: *historická hloubka, moderní estetika a radikální lidská otevřenost.*

Pokud to dokázalo sto třicet lidí ve vesnici, kde se „nedalo nic dělat“ – co dokáže to vaše, naše společenství? 🙏